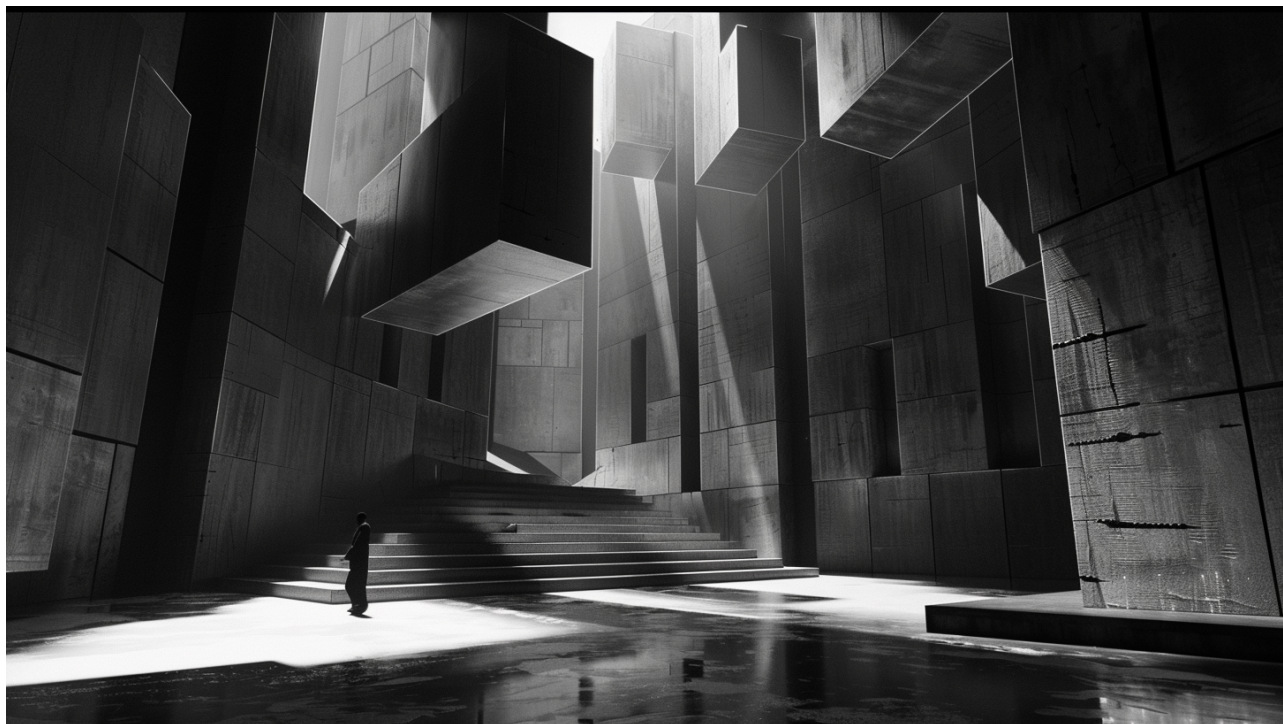

In the Penal Colony – Philip Glass

Wizja koncepcyjna (AI)

Koncepcja oparta na rygorze geometrii i sterylności światła, oddająca klaustrofobiczną aurę prozy Kafki. Abstrakcyjne formy metaliczne sugerują obecność bezosobowej maszyny, unikając jej dosłownej ilustracji i budując napięcie samą strukturą przestrzeni.

Wydawca: Dunvagen Music Publishers (Wise Music Classical).

Prapremiera: 31 sierpnia 2000, ACT Theatre, Seattle.

Czas trwania: ok. 80 minut.

Szczegółowy skład:

Głosy: Oficer (baryton), Przybysz (tenor). Role nieme: Skazaniec, Strażnik.

Opcjonalnie postać mówiona: Franz Kafka.

Zespół: Kwintet smyczkowy (2 skrzypiec, altówka, 2 wiolonczele).

Przedsięwzięcie „Nieznane sceny. Cyfrowe narzędzie repertuarowe dla twórców współczesnego teatru operowego” zostało zrealizowane przez Jerzego Wołoszuka w ramach programu stypendialnego wspierającego artystów i twórców kultury. Projekt został sfinansowany przez Unię Europejską – NextGenerationEU w ramach Krajowego Planu Odbudowy i Zwiększania Odporności.

Charakter dramaturgiczny

Gęsty dramat psychologiczny oparty na opowiadaniu Franza Kafki, dotykający tematów sprawiedliwości, winy i fanatyzmu. Muzyka o repetytywnej strukturze potęguje klaustrofobiczną atmosferę i nieuchronność tragicznego finału.

Dlaczego opera kameralna

Skrajna kondensacja obsady i instrumentarium pozwala skupić całą uwagę widza na etycznym sporze między Oficerem a Przybyszem.

Potencjał realizacyjny

Idealna dla teatrów dramatycznych z mniejszą sceną lub przestrzeni postindustrialnych (np. dawne więzienia, hale). Ze względu na nazwisko kompozytora posiada duży potencjał frekwencyjny.

Kontekst i możliwe strategie realizacyjne

To kinetyczny minimalizm, gdzie rytm muzyki musi stać się rytmem maszyny. Kluczem jest sterylna, klaustrofobiczna przestrzeń i ostre, niemal prosektoryjne światło. Najlepiej sprawdzi się w kontekście festiwali teatralnych szukających mocnych tematów etycznych i surowej estetyki. Pułapką jest popadnięcie w monotonię – bez precyzyjnego, zmatematyzowanego ruchu scenicznego repetycja Glassa może szybko stracić swój drapieżny, kafkowski charakter.

Uzasadnienie kuratorskie

Opera Glassa otwiera zestaw jako model radykalnie skondensowanej narracji muzycznej, w której minimalizm staje się narzędziem dramaturgicznego napięcia i wzorcowym przykładem kameralnej opery XXI wieku funkcjonującej w międzynarodowym obiegu, a zarazem nieobecnej w polskim repertuarze.